

P. DIEUDONNÉ

Rechercheur De Klerck en het duivelse spel

Deel 2 in de *De Klerck*-serie

E-Pulp Publishers

1.

Buiten joeg een ijzige, schrale wind langs de ramen van het Rotterdamse hoofdbureau aan het Doelwater. Binnen boog Lucien de Klerck zich over het toetsenbord en speurde naar de toets met het dollarteken. Tevergeefs. Misschien lag het aan zijn vermoede ogen, het was immers al laat. Nog even en zijn avonddienst zat erop en kon hij naar huis. Morgen, zondag, had hij een vrije dag.

Ver hoefde hij gelukkig niet. Vanwege de winter, die onverwachts streng was, hadden Annie en hij hun woonschip in het centrum van de stad afgemeerd. Sinds november lagen ze in de Oude Haven, aan de voet van het imposante Witte Huis en vlak bij het befaamde visrestaurant van de Urker Reindert Post aan het Gelderseplein.

Eerst moest hij een proces-verbaal voltooien ter afronding van een verduisteringszaakje. Een internationale handelsfirma was erdoor getroffen. Forse bedragen waren weggesluisd naar buitenlandse rekeningen. Bedragen in euro's... Britse ponden... Amerikaanse dollars... Weer speurde hij het toetsenbord af naar de hoofdletter S met het verticale streepje.

Haast had De Klerck niet. Sinds ze in de Oude Haven lagen, stond Annie in de tot kombuis omgebouwde keuken van Reindert Post. Ook zij had vanavond dienst, maar kokkerellen was haar liefhebberij. Zij kon toveren met allerlei vissoorten, kruiden en specerijen. Wat zij de gasten van Post voorschotelde, waren de allerheerlijkste delicatessen.

Rechercheur De Klerck keek op. De minutenwijzer van de klok in de recherchekamer stond bovenaan, draaide al wat voorbij de twaalf. Vanachter zijn bureau kwam de hoogblonde Ruben Klaver omhoog. De jonge speurder sperde zijn mond wijdopen voor een lang onderdrukte gaap en rekte zich behaaglijk uit.

‘Jij gaat?’ informeerde De Klerck.

Zijn jonge assistent knikte, grijnzend.

‘Ik kan niet naar huis wandelen, zoals jij. Josina blijft op tot ik thuis ben.’ Hij gebaarde naar de monitor van zijn leermeester. ‘Jij wilt eerst dat proces-verbaal af hebben?’

De Klerck zuchtte en knikte.

‘Hulp nodig?’ vroeg Klaver zorgelijk.

‘Van jou?’ Het klonk wat schamper.

Ruben Klaver grinnikte.

‘Dan laat ik je met een gerust hart achter. Tot maandag.’

‘Tot maandag.’

De jonge rechercheur schoot zijn dikke parka aan, trok de kraag wat op en beende met een laatste groet naar de uitgang. Met een bons trok hij de deur achter zich dicht.

Langre tijd verbrak alleen de onstuimige wind de rust in de onderzoekkamer, aangevuld met het geroffel van De Klercks vingers op het keyboard. Langzaam maar gestaag vorderde hij.

Uit een lade van zijn bureau steeg het geluid als van een klagende misthoorn op. De Klerck trok geërgerd de lade open en viste daaruit zijn smartphone. Het was de wachtcommandant. Een jonge vrouw wilde hem spreken.

De vrouw die hem in de hal van het hoofdbureau opwachtte, had bloesjes van de koude. De Klerck schatte haar op rond de dertig. Ze zag er opgewonden, geagiteerd uit. Ze perste haar vuurrood gestifte lippen op elkaar, haar wenkbrauwen trokken zich fel samen. Toch constateerde hij dat ze mooi was. Uitzonderlijk mooi. Ze had een ovaal gezicht met verfijnde gelaatstreken en helderblauwe, amandelvormige ogen. Een weelde van kastanjebruin haar golfde over haar felrode mantel. In haar handen klemde ze een zwartleren tasje. Toen ze de Rotterdamse speurder in het oog kreeg, klaarde haar gezicht op. Ze deed enkele stappen in zijn richting.

‘U bent meneer De Klerck?’ vroeg ze met een hese stem.

‘Ja.’

‘Ik wil aangifte doen. Ik word geterroriseerd. Mijn bestaan is in gevaar.’

‘Door... eh, door wie verkeert u in gevaar?’

‘Door een concurrent... een rivaal. Kan ik aangifte doen?’

‘Jazeker. Loopt u maar mee.’

Alle aangiftekamertjes in het hoofdbureau waren op dit late tijdstip vrij. De Klerck bood de jonge vrouw een stoel aan. Ze knoopte haar mantel los en liet zich op de stoel zakken. Ze sloeg haar benen bevallig over elkaar.

Hij nam achter de desk plaats en knikte haar vriendelijk toe.

‘Met wie heb ik het genoeg?’

Haar gezicht ontspande zich.

‘Laurette,’ zei ze met zachte stem. ‘Laurette Kasemier... uit Dordrecht.’

Ze trok de sluiting van haar tasje los. Even graaide Laurette erin en legde toen met een gracieuze beweging iets voor Lucien de Klerck neer.

Ze keek hem vragend aan.

‘Is dit troep, meneer De Klerck?’

De Rotterdamse speurder trok zijn wenkbrauwen iets op. Voor hem lag een pocketboek met een felgekleurde cover. Het beeldde een stelletje af in een erotische pose. De vrouw, een meisje nog maar, droeg nauwelijks verhullende kleding. De man boog zich begerig, met getuite lippen, over een halfontblote borst.

De Klerck was niet preuts, maar in een boekwinkel zou hij hieraan toch snel voorbij lopen. Dat uitdagende... dat sensuele... hoefde voor hem niet zo.

‘Een kleurrijke voorkant,’ sprak hij diplomatiek.

Laurette Kasemier knikte opgewekt. Ze scheen het op te vatten als een compliment. Haar gezicht straalde van trots.

‘Ik ben de uitgeefster van dit boek. Ik breng romantische fictie uit. Echte feelgoodromans voor een voornamelijk vrouwelijke doelgroep.’

‘Een mooi vak?’ informeerde De Klerck.

‘Ik ken geen mooier vak,’ antwoordde de jonge uitgeefster stralend.

‘Met mijn auteurs proberen we producten uit te brengen waarmee we onze lezeressen een heerlijke tijd bezorgen. Maar het is ook een hard vak met een hoog afbrandrisico.’

De Klerck knikte begrijpend.

‘Hangt uw klacht daarmee samen?’

Laurette Kasemier liet een diepe zucht ontsnappen.

‘Ondernemen is risico’s nemen,’ sprak ze wijsgerig. ‘Dat snap ik heel goed. Ik ben daartoe bereid. Soms gaat het goed... meestal minder.’

‘U hebt veel tegenspoed?’

‘Dat mag u wel stellen, ja,’ zei ze hoofdknikkend. ‘Mijn uitgeverijtje

Amor Vincit Publishing bestaat nog niet heel lang. Boekwinkels kennen mijn bedrijfje nog niet. Ze kopen mijn boeken niet in. De klanten, de lezers, moeten mij ook nog vinden. Door heel hard te werken probeer ik het hoofd boven water te houden.'

De Klerck keek haar onderzoekend aan.

'Zit u in de rode cijfers?'

Laurette Kasemier slikte hoorbaar. Ze liet haar hoofd zakken.

'Het is loodzwaar. Hoe kan ik een bestaan opbouwen, zo vraag ik me vertwijfeld af. Overal krijgen de grote, literaire uitgeverijen voorrang. Ik tel niet mee.' De uitgeefster zuchtte. Plots hief ze haar kin uitdagend op en keek op met felle, strijdlustige ogen. 'Maar ik geef niet op. Nooit.'

Ze tikte met een gelakte nagel op haar kleurrijke uitgave.

'Er is een markt voor mijn prachtige romans, dat weet ik zeker. Door te ploeteren wil ik mijn plek op die markt veroveren. Daarom ben ik bereid de tegenslagen onder ogen te zien. Dat een rivaal mij het leven zuur maakt, is van een heel andere orde. Die nare man wil mij kapotmaken... mij uit de markt stoten. Al maandenlang terroriseert hij mij.'

De Klerck knikte traag.

'Terroriseert... een zwaar woord.'

De uitgeefster schoot naar voren op haar stoel.

'Maar volledig van toepassing, meneer De Klerck. Hij past gemene tactieken toe. Elke keer als ik op Facebook reclame maak voor mijn boeken, staat hij gereed om mijn werk met kleinerende opmerkingen belachelijk te maken... te bespotten... neer te sabelen. Hij creëert een negatief, destructief sfeertje rond mijn uitgaven.'

'Hoe?'

'Neem deze pocket,' zei Laurette Kasemier, heftig tikkend op de kaft. 'Ik deelde een jubelende recensie van een blog. Die bespreking had de verkoop van dit boek een flinke slinger kunnen geven. Maar die akelige man nam net dat ene zinnetje uit de recensie dat minder positief was. Een commentaar op de cover.'

'Hoe reageerde hij?'

De jonge uitgeefster kreeg een kleur.

'Hij schreef dat hij ook bij de eerste oogopslag al zag dat het boek niet professioneel was uitgegeven. Inferieur, noemde hij het. Er zijn

altijd van die akelige mannen die zo'n boude bewering ondersteunen. En, voilà, er ontstaat een negatief sfeertje. En zo gaat het al maandenlang. Niets van wat ik doe, is in zijn ogen goed. Mijn bestaan wordt onmogelijk gemaakt, het is pure broodroof. Ik ga eraan kapot.'

Er blonken tranen in haar ooghoeken.

De Klerck wreef over zijn stoppelige kin.

'Dat zal toch niet gebeuren?' reageerde hij vertwijfeld.

Laurette Kasemier knikte fel.

'Ik kan nergens mijn mooie boeken onder de aandacht brengen of hij duikt op met negatief commentaar. En maar snoeven over zichzelf. De uitgaven van zijn firma, die zijn wel geweldig. Het is zo... sadistisch. Ik ben hem spuugzat!'

'Dat kan ik me voorstellen,' sprak de Rotterdamse speurder meelevend.

'Eerst heb ik het een tijdje genegeerd, in de hoop dat het vanzelf zou ophouden. Dat gebeurde niet. Daarna heb ik hem gemaild en verzocht te stoppen.'

'Hij stelde zich niet inschikkelijk op?'

Laurette Kasemier schudde haar hoofd.

'Ik verdenk hem er zelfs van mijn account te willen kraken,' ging ze verder. 'Er zijn al verscheidene pogingen gedaan. Als hij erin slaagt mijn profiel over te nemen, kan hij nog veel meer schade aanrichten. Dit moet echt stoppen. Daarom wil ik aangifte doen. Het is toch ook strafbaar? Het ene bedrijf mag een ander bedrijf toch niet belachelijk maken? Digitale stalking... smaad... laster, welke term dan ook. U weet dat vast veel beter.'

Rechercheur De Klerck wreef nadenkend over zijn stoppelige kin. Hij raadpleegde zijn horloge. Zijn dienst zat er inmiddels al een uur op.

'Wat ik niet begrijp, is dat u nu komt.'

Haar wenkbrauwen trokken zich samen.

'Zo laat, bedoelt u?'

De Klerck knikte.

'Als het u zo hoog zit, waarom kwam u vandaag dan niet eerder?'

De uitgeefster zuchtte.

'Om uit de rode cijfers te komen, maak ik lange dagen. Ook 's

avonds en in het weekend werk ik. Vanavond viel hij me weer lastig. Dat was de spreekwoordelijke druppel.'

'Goed, vertel eens, wat is de naam van deze rivaal?'

'Stefan le Couvreur,' antwoordde Laurette Kasemier. 'Hij is de uitgever van Burgman & Pijffers, een uitgeverij die al sinds 1958 bestaat. Ze geven zelf pulp uit, dat staat op hun website. Pulp! Troep! Wacht, ik zal u het adres geven.'

Ze opende haar tasje opnieuw en tastte erin. Ze legde een notitieblokje op de desk. Met een zilverkleurige pen schreef ze. Ze trok het bovenste velletje los en schoof het rechercheur De Klerck toe. In donkerroze inkt en met sierlijke krullen stonden de naam en het adres van Burgman & Pijffers. Het was een Rotterdams adres, niet ver van het hoofdbureau.

De Klerck keek naar haar op.

'Kent u Stefan le Couvreur? Persoonlijk, bedoel ik.'

Ze schudde haar hoofd.

'Ik vrees dat mijn ex erachter zit,' zei ze. Haar stem klonk plots weer hees. 'Ik verliet hem negen weken geleden... wegens zijn ontrouw. We zitten in een onverkwikkelijke echtscheidingsprocedure.'

'Wat naar. Hoe kent uw ex hem?'

'Stefan le Couvreur is een zakenrelatie. Ik denk dat mijn ex via hem mijn leven tot een hel wil maken. Dat geeft aan deze ellende een persoonlijk tintje.'

Rechercheur De Klerck knikte bedachtzaam.

'Zou het dan niet beter zijn als u met Le Couvreur sprak?' opperde hij. 'Het is lastiger iemand te treiteren die je persoonlijk kent. Zijn opinie kan wel eens veranderen als hij u in levende lijve ontmoet. Amor Vincit Publishing, zo heet uw onderneming, toch? Amor vincit... liefde overwint!'

Laurette Kasemier knikte, zichtbaar geroerd.

'Goed, dat zal ik doen.'

Toen Lucien de Klerck twee dagen later 's morgens naar het hoofdbureau wandelde, was de ijzige wind 's nachts eindelijk geluwd. Een vriendelijk winterzonnetje deed de kleurrijke appartementen aan de overzijde van de Delftsevaart in het bevroren water weerspiegelen.

Met energieke stappen beklom De Klerck de trappen en stapte de

recherchekamer binnen. Zijn trouwe assistent, Ruben Klaver, zat op zijn vaste plek.

De jonge rechercheur keek De Klerck aan. Hij grijnsde breed.

‘Heb je inspiratie nodig?’ vroeg hij spottend. ‘Of fantaseer je over een wilde romance? Moet Annie zich zorgen maken?’

De Klerck trok zijn wenkbrauwen hoog op.

‘Wat bedoel je?’

Klaver gebaarde naar het bureau van zijn mentor.

‘Had ik van jou niet verwacht, Lucien. Blijf je daarom zaterdagavond plakken? Wilde je stiekem lezen nadat iedereen was vertrokken? Niet zo snugger om het boek dan zo open en, eh... heel erg bloot te laten liggen.’

Op het bureau lag de pocket met de erotiserende coverillustratie.

De Klerck sloeg theatraal een hand voor zijn mond.

‘Glad vergeten. Ik zou het inpakken... als cadeautje voor mijn gewaardeerde collega.’ Hij wuifde in de richting van Klaver. ‘Dit is toch jouw favoriete literatuur?’

Ruben Klaver lachte.

‘Ik heb Josina. Daar kan geen pocket tegenop. Zeg eens, hoe kom je eraan?’

Rechercheur De Klerck liet zich achter zijn bureau zakken. Hij deponeerde zijn smartphone in een bureaulade. Hij hield er niet van gestoord te worden, al helemaal niet door de onzinnige appjes van collega’s.

‘Gekregen van een bloedmooie dame.’

Klaver snoof.

‘Maak dat een ander wijs,’ sprak hij ongelovig.

‘Echt een bekoorlijke jongedame, van uitbundige schoonheid. Kastanjebruin, golvend haar... mooie ogen... goed figuur. Ze kwam me zaterdagavond opzoeken, net toen jij was vertrokken.’

De jonge rechercheur grinnikte.

‘In je dromen zeker.’

De Klerck schudde kalm zijn hoofd.

‘Laurette Kasemier uit Dordrecht. Zij is de uitgeefster van deze pocket. Ze kwam aangifte doen.’

‘Waarom hier? Waarom niet in haar woonplaats?’

‘Dat heb ik haar niet gevraagd. Ik veronderstel omdat haar klacht

betrekking heeft op een firma hier in de stad. Een concurrent valt haar op Facebook lastig, haalt het bloed onder haar nagels vandaan.'

Klaver schoot overeind en griste de pocket weg.

'Amor Vincit Publishing,' las hij hardop. 'Nooit van gehoord.'

'Haar uitgeverijje bestaat nog niet zo heel lang.'

'En de concurrent? Wie is dat?'

'Stefan le Couvreur, van het deftig klinkende Burgman & Pijffers.

Een vermaarde firma sinds 1958. Ze zitten vlakbij, aan het Weena.

Uitgevers van pulp.'

De ogen van Klaver werden groot.

'Pulp? Dat is toch waardeloze rotzooi? Schadelijk voor de publieke moraal?'

De Klerck schudde krachtig zijn hoofd.

'Pulp is een term die teruggaat naar de jaren twintig van de vorige eeuw. De benaming werd gebruikt voor tijdschriften gedrukt op goedkoop pulppapier. De magazines specialiseerden zich in de meer fantasierijkere genres. Gedurfde verhalen. Sensatie. Vrouwen in nood die gered worden door heldhaftige heren.'

Klaver snoof.

'Troep, dus.'

De Klerck schudde opnieuw krachtig zijn hoofd.

'Ook gevierde, literaire auteurs waagden zich, onder een pseudoniem, aan pulpverhalen. Er werd goudgeld mee verdiend. Sommige tijdschriften haalden oplages tot een miljoen stuks. Ze hadden een belangrijke, maatschappelijke functie. Niet literaire schrijvers, maar pulpschrijvers kregen het gewone volk aan het lezen.'

'Echt waar? Nooit geweten.'

'Tijdens de Tweede Wereldoorlog stortte de markt in. Papiertekorten. Na de oorlog kwamen de pulpromans. Pulp staat tegenwoordig in toenemende mate in de belangstelling. Een hedendaagse schrijver als Dan Brown wordt door velen gezien als pulpschrijver.'

Klaver keek verrast op.

'Dat wist ik helemaal niet. Dan Brown is uiterst succesvol.'

De Klerck knikte nadrukkelijk.

'Wat bewijst dat het pulpverhaal nog altijd populair is.'

'Als je zo goed weet wat de oorsprong van pulp is, ben je dan bekend

met Burgman & Pijffers?’

‘De naam doet wel een belletje rinkelen. Ze hebben in de jaren zestig grote successen geboekt. Ik heb, geloof ik, aan boord enige van hun pockets.’

Klaver keek zijn oudere collega afwachtend aan.

‘En?’

‘Wat en?’

‘Ga je optreden tegen die pulpuitgever?’

‘Ik heb Laurette aangeraden zelf het gesprek aan te gaan.’

‘Kom je niet op voor die bekoorlijke jongedame?’ protesteerde Klaver quasi-serieus. ‘Ze kwam hier, op zoek naar een heldhaftige heer. Ben je niet voor haar verleidende avances bezweken?’

De mondhoeken van De Klerck krulden op.

‘Nog niet. Ze mag best nog eens langskomen en het proberen. Dan...’

Vanuit de diepte van zijn bureau klonk een misthoorn.

De Rotterdamse speurder rukte de lade open. Het was de wachtcommandant. Na afloop van het gesprek stond hij op. Hij keek Klaver aan.

‘Er ligt een dode in een woonhuis aan de Straatweg.’

2.

Met een kalm vaartje loodste De Klerck de rechercheauto door het drukke stadsverkeer. Hij droeg een lichte zonnebril. De uitbundige zon schitterde op de ruiten van andere auto's. Door een aangeboren oogafwijking kon De Klerck ultraviolette straling in zonlicht niet verdragen. Gelukkig was de winterzon niet krachtig genoeg om echt hinderlijk te zijn. De zomerzon was een regelrechte kwelling, vooral omdat hij zo van het buitenleven genoot.

Ruben Klaver, naast hem, keek opzij.

‘De Straatweg? Dat is toch in het deftige Hillegersberg?’